

Újrakezdés

Folyóiratunk előfizetőit, rendszeres olvasóit kellemetlenül érintették az elmúlt évben történt többhónapos késések, furcsa volt a korábban egyforma terjedelmű számok után a többszöri terjedelemingadozás; a figyelmes olvasó rábukkanhatott a felelős szerkesztő lemondásának hírére is. Örülünk, hogy hűségükben mégsem inogtak meg, kivárták, legfeljebb sürgették az új számokat, s ez is hozzájárult, hogy a Társaság vezetőségének kérésére, de a tágabb zenész szakma buzdítására is a felelős szerkesztő —új, jobb feltételek mellett— vállalta a munka folytatását. Lekerült válláról az időrabló tördelés terhe, a rovatvezetők mind az eddiginél nagyobb önállósággal adják hozzá részesedésüket a számok anyagához, várhatólag néhány új rovat megjelenésével újabb munkatársak kapcsolódnak bele a szerkesztésbe. Ha a munka tervezhetőbbé válik és hosszabb idő áll rendelkezésre az egyes cikkek lektorálására, a kérdések megbeszélésére, ami természetesen együtt jár azzal, hogy a cikkek átfutása hosszabb lesz, akkor a szerkesztőbizottság tagjait is jobban be tudjuk vonni a nevezett munkákba. Remélhetőleg ezzel jó időre megoldódtak a személyi kérdések, s teljes erővel tudunk nekifeküdni a következő évek feladatainak. Ha ugyanis az egyházzenei szakmát és a határterületek szakembereit (zenetudósokat, irodalomtörténészeket) állandóan „mozgatjuk”, soha nincs anyagban hiány. A következő két, az előző, testes számok után terjedelemben némiképp karcsúbb számban —de az évi összterjedelmet nem érintve— nagyrészt a pápai kongresszus anyagát adjuk közre, majd a 2000. évet magában foglaló két évfolyamunkban elsősorban a magyar egyházzene-történet ezer évét tekintjük át. Úgy azonban, hogy az időközben beérkező, más tematikájú tanulmányok, hírek, információk se veszítsék el aktualitásukat. Ez különösen érvényes kántorlapjainkra. Ezekkel kapcsolatban jelezzük, hogy a következő évfolyamtól kezdve négy, a kisebb egyházak és felekezetek gyakorló egyházzeneihez, egyházzene-szeiről szóló újabb mellékletet is tervezünk, mindegyik egyszer jelentkezik egy-egy évben. Feltűnhetik a református kántorlap hiánya. Néhány református kollégánkkal, köztük testvérlapunk, az újra induló Zsoltár szerkesztőjével arra az álláspontra jutottunk, hogy nem forgácsoljuk szét az erőket: a Zsoltár várhatóan „gyakorlatiasabbá” válik, erőteljesebben közvetíti az egyházzeneélet eseményeit is. Szaktanulmányok viszont mindkét folyóiratban megjelennek, és a Zsoltár megjelenendő cikkeit, híreit a mi olvasóink számára is összefoglaljuk.

E jó reménységgel ajánljuk olvasóinknak a Magyar Egyházzene nagyrészt látzólag múltba tekintő, de nagyon is a jelennek szóló számát. A perikóparendsze-
rekről szóló írások legyenek buzdításul zsidó, bizánci rítusú és evangélikus testvéreinknek, hogy amint eddig tették, hűséggel és szeretettel tartsák meg mindannyiunk számára ezt az igazi és pótolhatatlan kincset, és elgondolkodtatásul, figyelmeztetésül római katolikusoknak, reformátusoknak, szabadegyháziaknak, hiszen, úgy tűnik, egy időre elkötyavetyélték azt, ami a nyugati keresztény öku-
menikus örökségnek is oly nemes része volt.